

Sygn. akt X GC 1214/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Rafał Lila,

Protokolant: stażysta Marcelina Szychowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku w Szczecinie,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka akcyjna V. (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowo-akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w S. na rzecz powódki (...) spółka akcyjna V. (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 4.348 (czterech tysięcy trzystu czterdziestu ośmiu) złotych 33 (trzydziestu trzech) groszy z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2015 r.;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.276 (dwóch tysięcy dwustu siedemdziesięciu sześciu) złotych 28 (dwudziestu ośmiu) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie wypłacić powódce kwotę 58 (pięćdziesięciu ośmiu) złotych 72 (siedemdziesięciu dwóch) groszy tytułem zwrotu pozostałości z uiszczonyj zaliczki.

Sygn. akt X GC 1214/15

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2015 roku powód (...) spółka akcyjna V. (...) spółka akcyjna w W. wniosła pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowo akcyjnej w S. o zapłatę kwoty 4.348,33 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania. Uzasadniając podniosła, że udzieliła ochrony ubezpieczeniowej z tytułu umowy autocasco poszkodowanej, która w dniu 27 września 2012 roku zgłosiła szkodę w pojeździe wskazując, że w okresie od lipca do sierpnia 2013 roku na samochodzie będącym przedmiotem ubezpieczenia powstało wiele licznych zabrudzeń spowodowanych opryskami farby. Do uszkodzenia auta doszło w wyniku malowania konstrukcji stalowych przez pracowników pozwanej. Powódka podkreśliła, że pozwana zaproponowała poszkodowanej ugodę celem pokrycia strat. Z uwagi jednak na rażąco niską propozycję odszkodowania, poszkodowana odmówiła jej zawarcia. W związku z opisanym zdarzeniem powódka wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 4.348,33 zł, którego to zapłaty od pozwanej żąda na podstawie art. 828 k.c.

W dniu 24 lipca 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNc 245/15).

Pozwana w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów postępowania. Argumentując zaprzeczyła, żeby to na skutek jej działań został uszkodzony pojazd poszkodowanej. Wywodziła, że dowodem odpowiedzialności pozwanej nie może być załączony do pozwu dokument w postaci ugody, albowiem nie został on podpisany przez żadną ze stron i tym samym nie stanowi oświadczenia woli. Niezależnie od powyższego pozwana zakwestionowała także wysokość dochodzonego pozwem roszczenia i zakres szkody

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W okresie lipiec-sierpień 2013 roku pracownicy pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo - akcyjnej w S., na terenie stanowiącym m.in. własność A. G. (1), będącego równocześnie prokurentem pozwanej, wykonywali prace polegające na malowaniu konstrukcji stalowych.

dowód:

- zeznania świadka W. Ł., k. 96-98,
- dokumentacja zdjęciowa k.8-11.

W pobliżu miejsca prowadzonych prac znajduje się parking (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. – na którym codziennie parkowane były pojazdy służbowe w/w spółki oraz pojazdy jej pracowników, w tym także pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanej L. U..

dowód:

- zeznania świadka W. Ł., k. 96-98.

W efekcie prowadzonych prac malarskich, pomimo wykonywania ich za ogrodzeniem, zarówno w pojeździe poszkodowanej, jak i pozostałych pojazdach zaparkowanych na opisanym wyżej parkingu doszło do uszkodzeń karoserii, w postaci naniesienia kropek jasnoszarej farby.

dowód:

- dokumentacja fotograficzna, k. 8-11 i k. 108-111,
- zeznania świadka W. Ł., k. 96-98.

Pismem z dnia 4 września 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zwrócił się do AG & (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z prośbą o zajęcie stanowiska w związku ze szkodami, które powstały w pojazdach zaparkowanych w pobliżu miejsca wykonywania prac malarskich, polegających na uszkodzeniach karoserii, wzywając jednocześnie do zaprzestania działań powodujących dalsze uszkodzenia.

Przyjęcie niniejszego pisma zostało potwierdzone m.in. przez przystawienie pieczęci z imieniem i nazwiskiem A. G. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pn. (...) Zakład Produkcyjno – Usługowy, powiązanego z AG & (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i pozwaną.

dowód:

- pismo z dn. 4.09.2013r., k. 12,
- zeznania świadka W. Ł., k. 96-98,

W dniu 27 września 2013 roku L. U., w ramach zawartej z powódką (...) spółka akcyjna V. (...) spółką akcyjną w W., umowy ubezpieczenia autocasco, zgłosiła powódce fakt wystąpienia szkody w postaci pokrycia karoserii, należącego do niej pojazdu, odpryskami farby.

dowód:

- zgłoszenie szkody, k. 5-7.

W dniu 28 października 2013 roku pozwana, działając w porozumieniu z przedstawicielem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. W. Ł., sporządziła projekt ugody, ustalający warunki naprawienia szkód powstałych wskutek jej działań. Propozycja ugodowa zakładała wypłatę odszkodowania w kwocie 300 zł lub 500 zł w zależności od wieku pojazdu. Większość pracowników w/w spółki, jak i jej przedstawiciel zdecydowali się na ugodowe rozwiązanie sporu.

Poszkodowana L. U. nie przystała na propozycję pozwanej i odmówiła zawarcia ugody.

dowód:

- projekt ugody, k. 13-14,
- zeznania świadka W. Ł., k. 96-98

Projekt ugody przygotowywał prawnik działający na zlecenie A. G. (1). W dokumencie wskazano, że szkodę pokryje pozwana spółka.

Na terenie, gdzie były prowadzone prace malarskie działa kilka firm, w których prawa właścicielskie albo uprawnienia reprezentacyjne posiada A. G. (1).

dowód:

- zeznania świadka A. G. (1), k. 141-142.

Pierwotnie wysokość odszkodowania przysługującego poszkodowanej ustalono na kwotę 342,92 zł. Następnie zostało ono powiększone do kwoty 428,65 zł. W efekcie ustalenia, że szkoda w pojeździe nie przekracza wartości 500 zł powódka odmówiła poszkodowanej wypłaty odszkodowania.

dowód:

- pismo z dn. 1.10.2013r., k. 66,
- operat szkody, k. 67,
- analiza kosztów naprawy, k. 68.

Poszkodowana usunęła zabrudzenia farby z karoserii pojazdu, a powódka ostatecznie po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła kwotę 4.348,33 zł stanowiącą koszt usunięcia uszkodzeń z samochodu L. U..

dowód:

- decyzja z dn. 13.01.2014r., k. 15,
- wydruk z rachunku bankowego, k. 16 i k. 18,
- decyzja z dnia 27.11.2013 r., k. 17,
- faktura VAT nr (...), k. 19,

- faktura VAT nr (...), k. 20.

Pismem z dnia 27 stycznia 2014 roku powódka, powołując się na treść art. 828 § 1 k.c. wezwała pozwaną do zapłaty w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma kwoty 4.348,33 zł tytułem równowartości odszkodowania wypłaconego poszkodowanej L. U..

dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 21, 21v

Koszt naprawy pojazdu należącego do poszkodowanej, polegający na usunięciu zabrudzeń farbą poprzez częściowe polerowanie, czyszczenie i częściowe lakierowanie wynosił 4.348,33 zł.

dowód:

- opinia biegłego sądowego J. L., k. 103-124.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Legitymacja powódki do wystąpienia z pozwem przeciwko pozwanej wynika z treści art. 828 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Powódka wywodziła, że w związku z wypłatą odszkodowania stanowiącego koszt usunięcia zbrudzeń z karoserii samochodu L. U., spowodowanych przez pozwaną, nabyła wobec pozwanej roszczenie dochodzone pozwem.

Działanie pozwanej powodujące szkodę, na gruncie przytoczeń pozwu o faktach i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, należy umiejscowić poza stosunkiem obligacyjnym, co uzasadnia dla przyjęcia jako podstawy odpowiedzialności pozwanej przepis art. 415 k.c.

Powódka wykazała załączonymi do pozwu potwierdzeniami przelewów, że zapłaciła na rzecz podmiotu dokonującego usunięcia zanieczyszczeń z pojazdu poszkodowanej sumę odpowiadającą żądaniu pozwu (k. 16 i 18).

Pozwana podejmując obronę przeciwko zgłoszonej pretensji wskazała, że nie ponosi odpowiedzialności za szkodę.

W przekonaniu Sądu materiał dowodowy sprawy prowadzi do odmiennego wniosku. W szczególności należy mieć na uwadze logikę zdarzeń, kontekst sytuacyjny, a przy tym kierować się doświadczeniem życiowym w ocenie czynności podejmowanych przez A. G. (1), pełniącego m.in. funkcję prokurenta w pozwanej spółce.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. Ł. uznając je za wewnętrznie spójne, korespondują z dowodem w postaci dokumentu stanowiącym projekt ugody pozwanej z poszkodowanymi. Zeznania w/w logicznie prezentują ciąg zdarzeń związanych z zabrudzeniem auta L. U..

Wypada odnotować, że na terenie, na którym prowadzono prace malarskie prowadzi działalność kilka podmiotów, w których A. G. (1) posiada prawa właścicielskie lub uprawnienia do ich reprezentacji. Niezależnie od powyższego nieruchomości, na której prowadzono prace malarskie stanowi współwłasność A. G. (2) i jednej ze spółek, w której jest udziałowcem. Niewątpliwie sytuacja ta utrudniała poszkodowanym zidentyfikowanie podmiotu odpowiedzialnego za prace malarskie. Skoro jednak A. G. (2) zidentyfikował ten podmiot jako pozwaną, a jest w niej prokurentem, to należy przyjąć, że w sposób prawnie skutecznie uznał tą odpowiedzialność. O powyższym należy wnosić z faktu sporządzenia projektu ugody. Wskazano w nim jako zobowiązaną do zapłaty odszkodowań pozwaną. Projekt ugody opracowywał prawnik działający na zlecenie A. G. (1). Na gruncie zasad doświadczenia życiowego należy wykluczyć sytuację, w

której podmiot uznaje swoją odpowiedzialność za spowodowanie szkody majątkowej, gdy nie ma ku temu podstaw faktycznych. Nie należy tracić z pola widzenia także i tej okoliczności, że ugody z większością poszkodowanych zostały wykonane. Brak przy tym podstaw do przyjęcia, że zobowiązanym z tych ugód był inny podmiot aniżeli pozwana. Nie wykazano bowiem, aby ugody zostały zawarte przez poszkodowanych z innym podmiotem aniżeli wskazany w projekcie załączonym do akt sprawy (k. 13-14). Znamienne jest również, że w projekcie ugody sporządzonym przez prawnika działającego na zlecenie A. G. (1) wskazano szereg podmiotów, które wskutek zapłaty odszkodowania przez pozwaną zostają wyłączone z kręgu adresatów potencjalnych roszczeń odszkodowawczych. Tego typu szczegółowe postanowienia mogły zostać opracowane przez osobę posiadającą precyzyjną wiedzę o podmiotach działających na terenie, na którym prowadzono prace malarskie lub zostało opracowane pod kierunkiem kogoś kto taką szczegółową wiedzę posiadał.

Z zeznań W. Ł. wynika, że zabrudzenie karoserii samochodu L. U. było wynikiem tożsamego zdarzenia, które doprowadziło do zachlapania farbą samochodów innych osób, z którymi pozwana zawarła ugody i którym wypłaciła odszkodowania. L. U., według relacji tego świadka, ugody nie podpisała, albowiem w jej przekonaniu oferowana w ramach tej ugody kwota nie pokryłaby rzeczywistych kosztów usunięcia farby z karoserii jej samochodu.

Mając na uwadze powyższe należało uznać stanowisko procesowe pozwanej, co do braku jej odpowiedzialności za szkodę, za nieuprawnione. Działanie polegające na sporządzeniu projektów ugód obejmujących odszkodowanie za zabrudzenia aut wskutek malowania konstrukcji stalowych, a następnie wypłacenie należności zgodnie z warunkami tych ugód należy uznać za wystarczający dowód odpowiedzialności pozwanej także za szkodę spowodowaną w majątku L. U., która odszkodowania w zaproponowanej w ugodzie wysokości nie przyjęła i odmówiła podpisania tego dokumentu.

Nie przekonały sądu wyjaśnienia A. G. (1), że ugody były zawierane z uwagi na dbałość o relacje dobrosąsiedzkie. O wzajemnym stosunku dysponentów posesji świadczą zeznania W. Ł. i samego A. G. (1). Nie wynika z nich obraz wzajemnego poszanowania i obustronnego zrozumienia. Jeśli A. G. (1) płacił poszkodowanym należności we własnym imieniu (jako osoba fizyczna), to powinien to twierdzenie wykazać. Z zeznań W. Ł. wynikało, że świadczenia były realizowane w związku z zawartym porozumieniem, a z jedyne go dostępnego jego projektu wynika, że zobowiązana do świadczenia pozostawała pozwana. Natomiast realizacja wypłat miała skutkować zrzeczeniem się roszczeń poszkodowanych wobec 9 podmiotów wskazanych w projekcie ugody (patrz k. 14), wśród nich wobec A. G. (1). Nie jest też rzeczą racjonalną, aby doszło do zapłaty kilkunastu tysięcy złotych na rzecz poszkodowanych określonym działaniem, gdyby podmiot realizujący to świadczenie nie ponosił odpowiedzialności za szkodę. Takiemu wnioskowaniu sprzeciwiają się zasady doświadczenia życiowego, a w szczególności pragmatyka obrotu gospodarczego. Przedsiębiorcy nie ponoszą bowiem zasadniczo kosztów nieuzasadnionych, a jedynie takie, które w ich przekonaniu wiążą się z prowadzoną działalnością i ostatecznie mają pozytywny wpływ na osiągnięty z tej działalności wynik.

Prowadząc rozważania w przedmiocie wysokości należnego odszkodowania sąd dostrzegł, że koszt usunięcia zabrudzeń z samochodu K. nr rej. (...) wynika z załączonych do pozwu faktur VAT (k. 19 i 20). Nadto zasadność poniesionych wydatków została pozytywnie zweryfikowana w ramach dowodu z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej.

Sąd zaakceptował metodykę weryfikacji zakresu uszkodzeń i związanych z nimi koniecznych czynności naprawczych przyjętą przez biegłego J. L.. Sprowadzała się ona do odwołania do systemu kalkulacji kosztów naprawy (...), a przy tym prawidłowo została skojarzona z dokumentacją zdjęciową i pozycjami dokumentów fiskalnych, na podstawie których ustalono zakres przedsięwziętych czynności naprawczych.

Biegły z odpowiednią dla charakteru sprawy wnikliwością wskazał zakres uzasadnionej naprawy i jej koszt. Sporządzona przez biegłego opinia podejmuje przedstawione mu kwestie stosownie do zlecenia sądu, jest rzetelnie osadzona w materiale dowodowym, a przy tym wnikliwość jej wniosków jest pochodną posiadanego przez biegłego doświadczenia zawodowego oraz wiadomości specjalnych. Wnioskom opinii nie sprzeciwiają się zasady doświadczenia życiowego, reguły logicznego rozumowania, ani ogólna znajomość realiów gospodarczych

charakterystycznych dla rynku napraw pojazdów samochodowych. Wreszcie dostrzec należy, że wniosków opinii nie zakwestionowały strony postępowania.

Tym samym należało uznać, że roszczenie pozwu zostało potwierdzone zarówno co do zasady odpowiedzialności pozwanej, jak i co do wysokości.

Pozwana została wezwana do zapłaty należności dochodzonej pozwem, lecz świadczenia nie wykonała. Tym samym z dniem następnym po przypadającym jako termin zapłaty, oznaczony w wezwaniu, popadła w opóźnienie i z tego tytułu zobowiązana jest zapłacić odsetki ustawowe. Roszenie w tym zakresie znajduje podstawę w treści art. 481 § 1 k.c. Sąd pozostawał jednak związany żądaniem pozwu (art. 321 § 1 k.c.) i nie mógł orzekać ponad owo żądanie. Stąd też odsetki zasądzono od daty wniesienia pozwu.

Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, zeznaniach świadka W. Ł. i opinii biegłego sądowego. Natomiast z racji nieprzekonywującej argumentacji świadka A. G. (1) nie podzielił stanowiska, że pozwana nie odpowiada za szkodę oraz że wypłata odszkodowań nastąpiła w ramach dbałości o relacje dobrosąsiedzkie.

Ustalając odpowiedzialność pozwanej za szkodę oraz jej wysokość należało uznać, że powodowa spółka, spełniając świadczenie odszkodowawcze, nabyła roszczenie regresowe wobec pozwanej i w pełni zasadnie wystąpiła z pozwem.

Kierując się wyrażoną w Kodeksie postępowania cywilnego, w zakresie kosztów procesu, zasadą odpowiedzialności za jego wynik oraz mając na uwadze, że powódka utrzymała się w całości ze swoim stanowiskiem, na podstawie art. 98 § 1 i 3 tegoż Kodeksu, poniesionymi przez nią kosztami sąd obciążył przeciwnika procesowego. Na koszty te składa się opłata od pozwu 218 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wykorzystania zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego 1.441,28 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustalone stosownie do treści § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (T.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).